

La Generalitat autonòmica: el pavelló de reclusió dels catalans

written by Llorenç Prats | 25 d'agost de 2024

La Constitució espanyola del 1978 és la continuïtat del **règim franquista** espanyol. Això ja és una certesa àmpliament compartida. Han passat els anys creient que podia evolucionar o transformar-se i no ha estat així. Ben al contrari, s'ha consolidat i ara se'n diu constitucionalisme espanyol i es disfressa de paraules com estat social, convivència o solidaritat.

La Generalitat, com a institució, però no com administració autonòmica, és una entitat preexistent a l'establiment de la continuïtat constitucional franquista del **nacionalisme espanyol**. Aquest fet havia de permetre obrir la porta de l'estat plurinacional, en tots els àmbits de la vida social, política i econòmica. Els fets han demostrat el contrari, i el que havia de ser una eina útil per activar aquest mecanisme tímidament apuntat en el text constitucional s'ha convertit en un parany que malmet la reconstrucció nacional catalana i la plena normalitat dins el context europeu.

El bloc normatiu de la Constitució (incloent-hi lleis orgàniques, estatuts d'autonomia i lleis bàsiques) constitueix una **teranyina jurídica inexpugnable** que impedeix la més petita evolució cap als postulats del sistema confederal (estat plurinacional) o, encara pitjor, el reconeixement i impuls del dret a l'autodeterminació per fer democràticament la independència.

Els catalans, i la resta de nacions ocupades dins l'Estat espanyol, entenen l'autonomia política que permet un Estatut d'Autonomia com un alçaprem per defensar i protegir la nació,

a més de permetre una gestió que aproxima aquesta visió als ciutadans en forma de serveis públics i activitats de foment (inversions, subvencions...).

Segurament, ha estat un error aquesta visió. O si més no, calia tenir clar que era només un instrument i, **en cap cas, un fi, la gestió autonòmica**, la qual havia de ser, en tot moment, instrumental per assolir indefectiblement la independència, la plena sobirania (o com a mínim l'estat plurinacional).

Hem confiat en l'administració autonòmica com eina de redreçament nacional i ha estat una falsa il·lusió. **L'administració autonòmica és part de l'Estat espanyol** de forma indestriable. La complicitat autonòmica, per tant, implica renegar de qualsevol pretensió mínimament coherent en termes nacionals. Per això, només simbòlicament des del 1978, i en casos puntuals, s'ha utilitzat bé per a l'objectiu de protegir la nostra identitat i defensar-nos dels espanyols, principalment. Això va ser així, només en part, el 2017.

L'objectiu consisteix a entrar a les institucions de l'Estat a Catalunya, com ajuntaments o la Generalitat, per fer-les servir, com uns instruments més, per fer la independència, atès el resultat del referèndum d'autodeterminació del 2017 i els drets històrics i la causa justa que ens impulsen per fer-ho. **Quan l'objectiu és el municipalisme o el bon govern, es perd el sentit de la feina** i tot plegat esdevé un nou error col·lectiu.

El sender democràtic per assolir la independència ha de tenir algun cost. I aquest cost és **el bloqueig democràtic permanent**, si cal, deixant de banda ínfules de perfecció administrativa o excel·lència en els serveis públics. Si es fes així, l'autèntica transició seria ràpida, efectiva i sense sacrificis extrems. L'estat confederal, del tot plurinacional, seria un fet i, si de cas, la secessió inajornable i realitzable sense estralls. Les eines hi són, només cal fer-

les servir. Es diuen democràcia i legitimitat.